Přeložila Jana Jašová

DCERA VÍL

HOLLY BLACK

COO BOO

Dcera víl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Black
Dcera víl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DCERA VÍL

HOLLY BLACK

COO BOO

Přeložila Jana Jašová

TITHE
Copyright © by Holly Black, 2002
All rights reserved.
Interior designs by Kathleen Jennings
Translation © Jana Jašová, 2007, 2026
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4367-5
ISBN e-knihy 978-80-267-4366-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4382-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4383-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Sestřičce Heidi

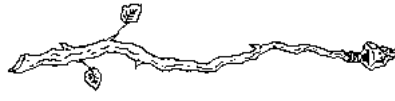

Toť čarokrásný kouzel kraj.
Leč jak praví temná báj,
až naplní se sedm roků,
hrábne peklo po úroku.
Já skřítky spatřil – věř či ne.
Daň strašlivá mě nemine.

Mladý Tam Lin,
postava ze skotských balad

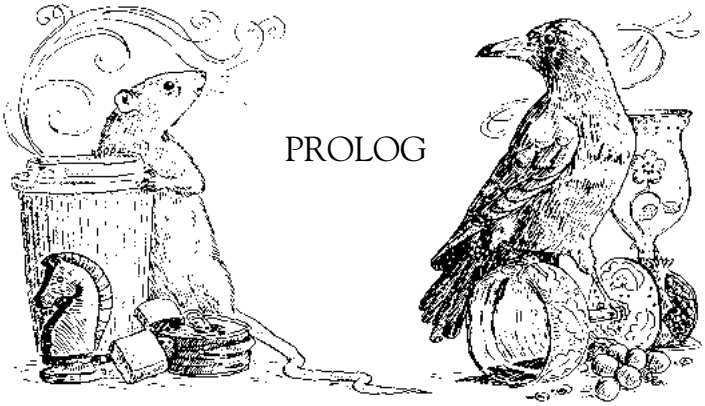

PROLOG

Spíše než pan Milton byla to kořala,
která nám nebeské záměry podala.

A. E. Housman, „Terenci, to je konina“

Kaye ještě jednou potáhla z cigarety a odhodila ji do matčiny lahve s pivem. Zjistila, že takhle se dá lehce poznat, jak moc je Ellen opilá – pokud to vyzunkne i se špačkem, není nad čím dumat.

Byli ještě na pódiu, máma, Lloyd i zbytek Stepující žiletky. Hráli dost příšerně, a když je Kaye sledovala, jak sklízejí aparaturu, poznala, že si to sami uvědomují. Ne že by to někomu vadilo. I aparatura byla hlučná a rozvrzaná, ale všichni v lokále tolik nasávali, kouřili a povykovali, že si toho nejspíš nevšiml ani sám majitel. Sem tam se dokonce někdo pokusil tancovat.

Ke Kaye se přes pult naklonil barman a znovu jí nabídl skleničku „na účet podniku".

„Leda mlíko," ušklíbla se dívka a odhrnula si za ucho dlouhé, rozcuchané světlé vlasy. Když se k ní ten vlezlý chlapík otočil zády, sebrala z pultu pár krabiček se sirkami.

To už k ní doplula matka a zhluboka si lokla piva. Vzápětí doušek s odporem vyplivla přes barový pult.

Kaye nedokázala potlačit zlomyslný smích, který jí unikl ze rtů. Matka se po ní nevěřícně ohlédla.

„Pojď nám radši pomoct nakládat věci do auta," vyzvala dceru celá ochraptělá od zpívání a uhladila si zpocené vlasy. Rtěnku už měla setřenou, ale zbytky rudé se ještě tvrdošíjně držely v koutcích rtů a rozpíjely se do tváří. Vypadala unaveně.

Kaye sklouzla ze stoličky a plavným skokem se vyhoupla na pódium. Lloyd se na dívku zadíval, když začala přebírat krámy na stupínku a odsunovat je stranou, aby se dostala k matčiným věcem. Oči se mu leskly. „Hele, holka, máš ňáký prachy?"

Kaye pokrčila rameny a vytáhla desetidolarovku. Ne že by víc neměla, a on to nejspíš vytušil – přišla sem přece rovnou z Dobrého dlabance. Práce v čínské restauraci sice nebyla nijak skvěle placená, jenže pořád vynášela víc než hraní v téhle kapele.

Lloyd čapl bankovku a loudavě vykročil k baru, nejspíš aby si obstaral pivo na cestu.

Kaye posbírala Elleniny věci a začala se tlačit davem hostů ke dveřím. Většinou jí sami uhýbali z cesty. Chladné podzimní povětří ji příjemně osvěžilo, i když bylo cítit rzí, výfukovými

plyny a močí z podchodů. Tohle město jí vždycky páchlo železem.

Dojít k autu a naložit věci však trvalo jen pár minut. Pak se Kaye vydala zpátky do baru, aby přiměla matku k odchodu, dřív než jim někdo rozbije okýnko a ukradne z vozu všechny nástroje. Ve Filadelfii se věci nemůžou nechat jen tak povalovat v autě. Minule jim ho vykradli jen proto, že v něm zapomněly kabát ze sekáče a tašku ručníků.

Mladá žena, která u dveří kontrolovala průkazy, po ní výmluvně loupla očima, ale mlčela. Už bylo beztak pozdě a barman přijímal poslední objednávky. Matka posedávala u pultu, kouřila a obracela do sebe něco ostřejšího než pivo. Lloyd se pro změnu vybavoval s nějakým černovlasým mladíkem. Ten do tohohle baru podivně nezapadal, možná svým nákladným oblečením, přesto ho Lloyd žoviálně držel kolem ramen. Musel všem zaplatit rundu, protože Lloyd takové věci normálně nedělal. Kaye zahlédla záblesk cizincových očí. Měly kočičí barvu a v zešeřelé nálevně odrážely světlo. Zachvěla se.

Jenže... občas se jí stávalo, že vídala podivné věci. Naučila se nebrat to moc vážně.

„Věci jsou už v autě," oznámila matce.

Ellen přikývla, ale zdálo se, že ji příliš nevnímá. „Dáš mi cigáro, broučku?"

Kaye zaštrachala v brašně z armádního výprodeje a vytáhla dvě cigarety. Jednu podala matce a druhou si zapálila.

Matka se k ní naklonila a Kaye ucítila směs whisky a piva, která jí už připadala důvěrně známá, jako by to byla nějaká ob-

líbená značka parfému. „Cigaretovou pusinku," ozvala se Ellen tím dětinsky potrhlým způsobem, který byl trapný i roztomilý zároveň, a přitiskla svůj konec cigarety k cigaretě své dcery. Pak zhluboka potáhla. Ještě dva tahy a plamínek se rozhořel.

„Takže můžem vyrazit?" zahlaholil Lloyd a Kaye málem nadskočila. Ne že by o něm nevěděla – polekal ji jeho tón. Zněl nějak sametově a trochu vlezle, úplně jinak než jeho obvyklá lenivě arogantní mluva.

Ellen si zřejmě ničeho nevšimla a obrátila do sebe poslední lok whisky. „Jasně."

V příští vteřině se Lloyd k Ellen vrhl tak prudce, jako by jí chtěl ublížit. Kaye zareagovala bez přemýšlení a prudce ho od matky odstrčila. Naštěstí už trochu přebral, takže se dívce podařilo vychýlit ho z rovnováhy, i když sama byla jako pírko. Ale vyšlo to. Skoro upadl, a jak se snažil zachytit, upustil cosi, co svíral v ruce. Zahlédla nůž, až když zazvonil o podlahu.

Lloydova tvář byla kamenná, jako by vůbec nic necítil. Oči měl vytřeštěné, zorničky zvětšené.

Bubeník Stepující žiletky Frank přiskočil a drapl parťáka za paži. Ten ho sice ještě stačil praštit do obličeje, ale vzápětí ho zadrželi chlapi, kteří popíjeli opodál. Někdo zavolal policii.

Když hlídka dorazila, nedokázal si Lloyd na nic vzpomenout. Zuřil jako čert a nadával Ellen na celé kolo. Strážníci zavezli Ellen a Kaye do Lloydova bytu a počkali, než dívka nahází jejich věci do plastových pytlů na odpadky. Ellen seděla celou dobu u telefonu a snažila se sehnat někoho, u koho by mohly přespat.

„Broučku," ozvala se nakonec, „budeme muset k babičce."

„Ona s tím souhlasila?“ podivila se Kaye, zatímco skládala ohrané vinylové desky do oranžové přepravky. Před šesti lety z New Jersey odjely a nikdy se nenamáhaly babičku navštívit. O svátcích sice Ellen své matce volala, ale prohodila s ní sotva pár slov a urychleně předala telefon dceři.

„Víceméně.“ Kaye si ani nevzpomínala, že by někdy slyšela mámu mluvit takhle unaveně. „Bude to jenom na čas. Aspoň by ses zase viděla s tou svou kamarádkou.“

„Janet,“ připomněla Kaye. Aspoň doufala, že máma myslí Janet a že si ji zrovna teď nechce začít zase dobírat. Jestli k tomu všemu ještě přijdou na přetřes historky o Kayeiných vymyšlených kamarádech...

„Přece s tou, co jí věčně píšeš maily z knihovny. Dej mi ještě cigáro, jo?“ Ellen přihodila do přepravky pár cédéček.

Kaye popadla Lloydovu koženou bundu, která se jí vždycky líbila, a zapálila matce cigaretu kuchyňským zapalovačem. Škoda sirek.

1

Neústupně jako čiré mdloby
a hebce jako květnaté narážky
na tvůj vybledlý úsvit tě zahalí –
a každou částečkou staneš se elfem.

Mina Loyová, „A co víc, Měsíc“, ze sbírky *Ztracený průvodce po Luně*

Kaye kráčela po šedém ztrouchnivělém dřevěném chodníčku. Vzduch byl těžký a páchl po vysychajících škeblích a soli, která ulpěla na molech. Na pobřeží narážely vlny, a když zamířily zpátky do útrob oceánu, mezi prsty jim protékaly kamínky a písek, které nechávaly na souši. Vysoko na obloze už visel bledý měsíc, jenže slunce sotva zapadalo.

Paráda, když se člověk může trochu nadechnout, pomyslela si Kaye. Milovala nevzrušenou krutost moře, milovala elektrizující sílu vlhkého a slaného vzduchu. Omámeně se zatočila. Vůbec

se nestarala o to, že jí sukně vlaje ve větru a zvedá se nad okraj černých punčoch.

„Nevyšiluj!“ napomenula ji Janet. Překročila přetékající strouhu plnou vody a napadaného listí. Na botách s vysokou podrážkou se trochu zapotácela a ve světle pouliční lampy se zablýskla její nalíčená tvář posetá třpytkami. Vyfoukla oblak modravého dýmu a znovu důkladně potáhla z cigarety. „Sletíš!“

Kaye s matkou už bydlely u babičky skoro dva týdny, a přestože Ellen nepřestávala slibovat, že si co nevidět něco najdou, aby neotravovaly, Kaye věděla, že se nemají kam vrtnout. A byla ráda. Milovala ten velký starý dům plný prachu a kuliček proti molům. Milovala bydlení nadosah oceánu a vzduch, který konečně neštípe v krku.

Levné hotely, kolem nichž procházely, byly dávno opuštěné, okenice zatlučené, jejich bazény vypuštěné a popraskané. Dokonce i podloubí byla zatarasená a za zaprášenými skly oken byly k vidění dětské hrací automaty plné plyšáků. Nad jedním ze zkrachovalých obchodů visela cedule MOŘSKÁ KARAMELKA, jejíž písmena obrůstala rez.

Janet se prohrabala obsahem miniaturní kabelky a vylovila z ní lesk na rty s jahodovou příchutí. Kaye se roztančila směrem k ní, rozepnutý kabát z imitace leopardí kůže kolem ní vlál jako pápěří a na punčochách jí utíkalo oko. Na botách měla písek.

„Jdeme si zaplavat!“ zavýskla Kaye. Připadala si jako opilá vlahým večerním povětřím, omámená jiskřivě bledým měsícem. Všechno divoce vonělo jako před bouřkou a Kaye se chtělo utíkat, rychle, co možná nejrychleji doběhnout až k obzoru a ještě dál.

„Voda bude ledová," připomněla jí kysele Janet a povzdychla si. „A máš rozcuchaný vlasy. Kaye, až tam dorazíme, měla bys kapku přibrzdit. Abys nevypadala jako cvok. Kluci potrhlý holky zrovna moc nemusej."

Kaye se zarazila. Zdálo se, že kamarádku pozorně poslouchá. Její nalíčené oči obtažené černými linkami sledovaly Janet ostřížím zrakem. „A jak se teda mám chovat?"

„Hele, já neříkám, že by ses neměla chovat normálně – ale chceš přece nějakýho kluka?"

„A k čemu kluka? Najdeme si inkuby."

„Inkuby?"

„Démony. Ze všech míst je najdeš nejspíš –" Kayein hlas přešel do spikleneckého šepotu, „– když plaveš nahá v Atlantiku asi tak tejden před Halloweenem."

Janet protočila panenky.

„Víš, jak teď vypadá slunce?" napadlo Kaye. Už z něj nezbývalo o moc víc než rudý proužek v místech, kde se moře potkávalo s oblohou.

„To teda ne. Jak?" zeptala se Janet a natáhla ke kamarádce ruku s jahodovým leskem.

„Jako by si právě podřezalo žíly ve vaně a voda se zbarvila jeho krví."

„To je ale hnus, Kaye."

„A měsíc se na to jen dívá. Přihlíží, jak slunce umírá. To on ho k tomu dohnal."

„Kaye..."

Dívka se znovu zatočila a rozesmála se.

„Proč vždycky vymejšlíš takový ujetosti? Přesně kvůli tomuhle jsem ti říkala, že se nemáš chovat jako pošuk." Janet křičela, ale kamarádka ji přes hukot větru a vlastní smích sotva slyšela.

„Dej už s tím pokoj, Kaye. Pamatuješ, jaks mi vždycky vypravovala o tý víle? Jak že se jmenoval?"

„Kterýho myslíš? Špičáka, nebo Chrupavku?"

„Oba. Ty sis je vybájila!" obořila se na ni Janet. „V jednom kuse si vymejšlíš."

Kaye se přestala točit, laškovně naklonila hlavu ke straně a vklouzla rukama do kapes kabátu. „Nikdy jsem netvrdila, že ne."

Oprýskaná budova s plážovým kolotočem už léta nesloužila svému účelu. V rozbitých okenních tabulkách ještě zůstaly stopy po andělských tvářičkách s paprsky vlasů. Průčelí domu tvořila vymlácená okna, za nimiž vykukovala zaprášená podlaha pokrytá blýskavými střepy. Neopracovaná překližka skateboardové rampy, která zůstala uvnitř, připomínala jediný pokus o komerční využití téhle barabizny v posledním desetiletí.

Zevnitř bylo slyšet hlasy, rozléhající se v zatuchlé hale. Janet zahodila cigaretu do strouhy. Nedopalek zasyčel a voda ho vzápětí odnesla. Pohupoval se na hladině jako pavouk.

Kaye se vytáhla na venkovní římsu a přehodila nohy přes parapet. V okně už sice dávno chybělo sklo, ale při tom pohybu se dívka lýtkem škrábla o jeho zbytky a natrhla si punčochy ještě víc.

Kdysi důmyslně zdobené římsy uvnitř okrouhlé stavby pokrývaly silné nánosy barev. Rampa uprostřed místnosti byla postříkaná místními sprejery, polepená samolepkami s názvy skupin a zvrásněná desítkami vyrytých nápisů. A vedle postávali kluci.

„Kaye Fierchová, mě si pamatuješ, ne?" Váleček se zachechtal. Navzdory poťouchlé přezdívce byl malý a hubený jako lunt.

„Mám dojem, žes mě v šestý třídě praštil flaškou."

Další výbuch smíchu. „No jo, jasně. Už se mi to málem vykouřilo z hlavy. Ty jseš kvůli tomu furt naštvaná?"

„Ne," odsekla Kaye. Její bezstarostná nálada byla rázem ta tam, zanechala po sobě jen vyčerpání a úzkost. Janet mezitím vylezla na vrcholek rampy, kde trůnil Kenny, král ve stříbrné letecké bundě, a shlížel z výšky na své poddané. Byl to pohledný tmavovlasý mladík s hnědýma očima. Jakoby na pozdrav zvedl ruku s téměř plnou láhví tequily.

Marcus se představil tím, že podal Kaye láhev, ze které pil, a škádlivě naznačil, že by ji po dívce rád hodil. Trochu tekutiny mu vyšplíchlo na rukáv flanelové košile. „Bourbon. Sakra drahej chlast."

Kaye se nuceně pousmála. Marcus si začal balit cigaretu. I když se u toho hrbil, bylo vidět, že tenhle kluk není žádný mrňous. Jeho snědá pleť zářila. Dívka si všimla místa, kde se při holení pořezal.

„Přinesla jsem něco na zub," hlásila Janet Kennymu a předvedla mu sladkou kukuřici a oříškové bonbony v čokoládě.

„Přinesla jsem něco na zub!" opičil se po ní Váleček pisklavým hláskem a vyskočil na rampu. „Naval to sem."

Kaye se vydala po obvodu kruhové místnosti. Byla to velkolepá stavba. Zchátralá, ale úžasná. Doušek bourbonu ji zahřál v krku a skvěle zapadl do celkového obrazu. Byl to přesně ten typ nápoje, který si dopřává člověk, co si k plavkám vždycky nasadí klobouk proti slunci.

„Ty jseš nějaká Asiatka nebo co?“ zeptal se Marcus, který už stačil naplnit cigaretový papírek trávou a zastrčil si jeden konec do pusy. Pronikavě nasládlá vůně způsobila, že se Kaye div nezakuckala.

Znovu si lokla bourbonu a dělala, že otázku přeslechla.

„Kaye! Posloucháš mě?“

„Jsem napůl Japonka,“ odpověděla a dotkla se světlých vlasů, které podědila po matce. Právě jejich barva mátla lidi nejvíc.

„Ty bláho! Viděla jsi někdy ty jejich komiksy? Vždycky jsou v nich malinkatý holky s culíkama, co nosej takový hrozně krátký sukýnky od školní uniformy. Takový uniformy kdyby se nosily tady, čéče, to by teda bylo maso! Měla jsi někdy takovou na sobě, Kaye?“

„Drž zobák, ty pitomče,“ zašklebila se Janet. „Chodila přece do třídy se mnou a s Válečkem.“

Kenny zahákl ukazováček za poutko Janetiných džínů a přitáhl si ji k sobě, aby ji mohl políbit.

„Když myslíš. Sakra.“ Marcus se nervózně uchechtl. „Hele, a nemohla by sis teda udělat ty culíky? Aspoň na chvilku?“

Kaye se zamračila. To teda nemohla.

Marcus a Váleček začali hrát fotbal s prázdnou láhví od piva. Nádoba sice jejich kopancům odolávala, ale pořád při tom vydá-

vala nepříjemný dutý zvuk. Kaye si radši znovu lokla bourbonu. V hlavě jí příjemně bzučelo, jako by se kdesi v téhle okrouhlé budově ozývalo vyhrávání flašinetu. Přesunula se k okraji zešeřelé místnosti, kde pár vybledlých cedulí ještě nabízelo popcorn a oříšky za pět centů kornout.

Ve vzdálenější stěně zahlédla odřené černé dveře. Když do nich strčila, skřípavě se otevřely. Měsíční světlo, které dopadalo dovnitř vysokými okny hlavního sálu, ale odhalilo pouze kancelář s prastarým psacím stolem a korkovou nástěnkou se zažloutlými lístky, které k ní zůstaly přišpendlené. Vstoupila dovnitř, i když vypínač pochopitelně dávno nefungoval. Chvíli tápala tmou, než našla další dveře. Ty vedly na schodiště, osvětlené jen matnou září měsíce, která sem dopadala seshora. Dívka začala opatrně stoupat vzhůru a váhavě sunula ruku po zábradlí. Dlaň se jí pokryla silnou vrstvou prachu. Kaye kýchla. A pak znovu.

Nahoře bylo okénko, nad nímž jasně zářil vražedný měsíc, obrovská zralá dýně zavěšená na zlověstně temném nebi. V rozích se kupily zajímavé krabice. Pak si dívčiny oči všimly koně – a Kaye okamžitě pustila všechno z hlavy. Byl to působivý předmět: celý se třpytil perletí, byl polepený droboučkými zrcátky a hřívu měl rudou, purpurovou a zlatou. Dokonce cenil bílé zuby a malovaný růžový jazyk, dostatečně velký, aby se na něj dala položit kostka cukru. Bylo jasné, proč tady zůstal. Ocas i všechny čtyři nohy měla tahle pouťová atrakce uražené a z míst, odkud kdysi trčely, vyčnívaly třísky.

Chrupavkovi by se to líbilo. Od chvíle, kdy před šesti lety odjela

z pobřeží, si na něj Kaye vzpomněla bezpočtukrát. *Mým vybájeným kamarádům by se to líbilo.* Přesně tohle ji napadlo, když poprvé spatřila město, osvětlené jako vánoční stromeček, který se nikdy neodstrojuje. Jenže když bydlela ve Filadelfii, nikdy za ní nepřišli. A teď jí bylo šestnáct a připadalo jí, že už v sobě nenajde sílu si něco představovat.

Kaye si sundala leopardí kabát a rozprostřela ho na zaprášenou podlahu. Láhev bourbonu postavila vedle. Pokusila se koně postavit na polámané končetiny. Trochu se zakymácel, ale k zemi se neporoučel. Pak se jednou nohou odrazila a vyhoupla se do sedla. Chodidly se pevně opírala o zem, aby se pod ní dřevěné zvíře nezhroutilo. Pohladila ho po vyřezávané hřívě. Dotkla se prsty jeho malovaných očí a odřených uší.

Bělouš se v jejích představách vzepjal na zadní. Zlatá hříva ji zastudila v dlani, zato tělo zvířete bylo najednou horké. Kaye se chytila pevněji a ucítila zvláštní svrbění v celém těle. Oživlý kůň pod ní zafrkal, připravený skočit do chladné a tmavé vody. Dívka zvrátila hlavu.

„Kaye?“ Mírný tón toho oslovení ji vytrhl ze zasnění. U schodů přešlapoval Kenny a užasle ji pozoroval. Divokost z ní v tu ránu vyprchala. Cítila, jak jí rudnou tváře.

V polosvětle si ho mohla prohlédnout líp než dole u rampy. V ušních lalůčcích mladíkovi visely dva stříbrné kruhy. Krátké skořicově hnědé vlasy měl rozcuchané a trochu zvlněné, podobně jako rašící vousy na bradě. Pod leteckou bundu si oblékl vypasované bílé tričko, pod nímž se mu rýsovaly svaly.

Vykročil k dívce a vztáhl k ní ruku. Vzápětí se zatvářil udive-

ně, jako by si vůbec nevzpomínal, že by to byl udělal. Pomalým, téměř hypnotickým pohybem pohladil koně po hřívě.

„Viděl jsem tě," prohlásil. „Viděl jsem, cos provedla."

„Kde je Janet?" Kaye si nebyla jistá, jak to Kenny myslí. Snad si ji dobírá – ale tomu neodpovídal ani jeho vážný výraz, ani jeho mírný tón.

Nepřestával hladit koně po hřívě. „Dělá si o tebe starosti." Jeho ruka ji fascinovala, aniž o to stála. Připadalo jí, jako by se zamotala do pomyslných zvířecích chlupů. „Jak jsi to dokázala?"

„Dokázala co?" Kaye se lekla, a zároveň jí to zalichotilo. V Kennyho výrazu nebyla ani známka výsměchu.

„Viděl jsem, jak se postavil na zadní." Pronesl to tak tiše, že by se Kaye mohla snadno zatvářit, že jeho poznámku přeslechla. Ruka mu náhle z koňské hřívy sklouzla na její punčochy a pomaličku stoupala po stehně vzhůru až po okraj kalhotek.

Pochopila, kam má pozvolný pohyb jeho ruky namířeno, ale ten dotek ji stejně šokoval. Na okamžik zůstala ochromeně sedět, pak prudce vyskočila a nechala koně koněm. Zřítil se na podlahu, až to zadunělo, povalil láhev bourbonu a zlatavá tekutina se začala vpíjet do dívčina kabátu. Dotekla až ke spodním okrajům zaprášených krabic, které smáčela jako noční příliv.

Kenny po Kaye bleskurychle chňapl a popadl ji za límeček halenky. Dívka ucouvla, ztratila rovnováhu a upadla. Látka zapraskala a potom se nad podprsenkou natrhla. Teprve pak ji konečně pustil.

Na schodech zadupaly kroky.

„Co se to tady do prdele děje?“ Na vrcholku schodiště se objevil Marcus a za ním Váleček, který se ho snažil odstrčit z cesty, aby měl lepší výhled.

Kenny pokrčil rameny a zmateně se rozhlédl kolem. Kaye se vrhla pro kabát, z něhož kapala kořalka.

Kluci uhnuli z cesty a nahoře na schodech se objevila Janet s vytřeštěnýma očima.

„Co se stalo?“ vyhrkla a zmateně těkala pohledem od jednoho k druhému. Kaye se protáhla kolem ní a narvala si ruku do průramku, jak se pokoušela přehodit promáčený kabát přes záda.

„No tak, Kaye!“ vykřikla Janet.

Kamarádka se ani neohlédla. Uháněla dolů do tmy a schody brala po dvou. Nebylo nic, co by mohla říct, nemohla ostatním nabídnout žádné vysvětlení toho, co se právě stalo.

Seshora uslyšela Janetin křik. „Cos jí udělal?! Cos jí to sakra udělal?“

Přeběhla okrouhlou halu a vyskočila na parapet. Střepy, kterým se předtím opatrně vyhýbala, jí v tom chvatu vyryly rudou čárku do stehna. Dopadla mezi suché chaluhy a prosolený písek.

Chladný vítr ji příjemně zastudil do tváře.

Cornelius Stone zvedl další bednu s počítačovým haraburdím a odvlekl ji k sobě do pokoje, aby ji přidal k ostatním krámům. Pokaždé když se jeho matka vrátila z blešího trhu s dalším vysvíceným monitorem, vycvakanou klávesnicí nebo šmodrchancem

kabelů, měla v očích tak dychtivý výraz, že měl sto chutí začít křičet. Máma prostě nedokázala pochopit rozdíl mezi dva osm šestkou a Pentiem III. Nechápala, že věk partyzánského inženýrství dospěl nezadržitelně ke konci a že být podělaným počítačovým géniem prostě nestačí. Člověk dneska musí být podělaně bohatým géniem.

Hodil bednu na zem, třikrát do ní kopl, natáhl se po džínové bundě s Luciferem na zádech a zamířil ke dveřím.

„Viď, že se ti to hodí, miláčku?" Mámin hlas se teď ozýval z Janetina pokoje, kde zrovna rozkládala další džíny ze sekáče a vedle nich tričko s kočkou vyšitou z kamínků. „Co myslíš, bude se to Jan líbit?"

„Dík, mami," procedil skrz zuby, „ale už bych měl pohnout." Prošel kolem Manžela, který se zrovna hrbil nad basou zastrčenou pod stolem, aby si odtamtud vytáhl další lahváč. Po desce kuchyňské linky se promenovala bílá kočka, břicho vyboulené příslibem dalších koťat, a mňoukáním vyžadovala granule, okurky nebo zmrzlinu, prostě něco k snědku. Corny ji zdráhavě pohladil po hlavičce, ale když se mu zvíře začalo nadšeně třít o dlaň, nechal toho, otevřel síť proti hmyzu a vyšel ven.

Chladný říjnový vzduch byl oproti věčnému cigaretovému odéru uvnitř přívěsu značnou úlevou.

Corny byl blázen do svého auta. Byl to chevrolet v podkladové barvě, na kterém už sem tam vykvétala rez a z jehož střechy visela vnitřní výstelka jako vytahaná kůže. Ale jeho řidič si přinejmenším uvědomoval, že sám nevypadá o nic líp. Nosatý, hubený a vysoký, s roztřepenými vlasy a uhrovitou pletí. Působil

stejně nemožně jako jeho jméno. Cornelius. Corny. Corn-dog. Jenže v autě ne. Za volantem se stával člověkem bez tváře.

V posledních třech týdnech vyrážel do práce vždycky trochu dřív. Musel se zastavit v bufetu a obstarat si něco do žaludku. Pak jen jezdil autem a přemýšlel, jaké by to bylo prostě najet na dálnici a jet, jet, jet, dokud by mu nedošel benzín.

Dneska večer si koupil kelímek s kávou a balíček lékořice. Váhal nad brožovanou knížkou s vyraženým stříbrným drakem na obálce a přečetl si pár prvních vět s nadějí, že by ho taková zápletka mohla zaujmout. Ta hra už ho začínala nudit. Vlastně to bylo horší: připadal si ještě ubožejší než před ní. Za týden bude Halloween – a vůbec. Věděl, že to dělá už dost dlouho na to, aby pochopil, že tam nikdy doopravdy nepůjde. Corny usrkl kávu a málem ji vyplivl. Přeslazená. Napil se ještě jednou, a tentokrát se proti tomu patoku obrnil předem. Blivajs.

Vystoupil z auta a vychrstl obsah nedopitého kelímku na parkoviště. Tekutina vyšplíchla na asfalt s mlasknutím, které Cornyho aspoň trochu uspokojilo. Pak vešel do bufetu a objednal si další kafe. Baculatá číšnice se střapatými zrzavými vlasy se k němu naklonila přes pult a ukázala na jeho bundu. „Kdo máš jako bejt? To jako ďábel, jo?“

„To by bylo něco,“ zabručel Corny a položil před ni dolar a čtvrťák. „Kéž by.“

2

Kamení bylo samá jehla
a vítr mi vpadl do zad,
když jsem šlapal po silnici
okázale jako kočka.

Theodore Roethke, „Chvála konci!“

Vítr vháněl Kaye do obličeje droboulinké dešťové kapky. Chladily ji na rukou a vyvolávaly v ní třas, když jí stékaly po vlasech a pak za límec. Pochodovala se skloněnou hlavou a nakopávala odpadky, které nafoukal vítr na travnatou stezku podél pobřeží, vedoucí rovnoběžně se silnicí. Zmuchlaná plechovka od coly hlasitě narazila do polystyrenového srdce porostlého chryzantémami a označujícího místo jedné ošklivé bouračky. Na téhle straně silnice nestály žádné domy, jen dlouhá řada promočených prken, která končila až u benzinky. Kaye byla už v půli cesty domů.

Pneumatiky aut na asfaltu tiše ševelily. Dlouhý, tesklivý, uklidňující zvuk, jako povzdech.

Viděl jsem tě. Viděl jsem, cos provedla.

Útroby jí sevřela hrůza. Hrůza a vztek. Chtělo se jí něco rozbít, někoho uhodit.

Jak by dokázala provést něco takového? Pokaždé když se pokoušela obrátit stránku v časopise pouhou silou vůle nebo vyhodit minci tak, aby padla panna, zjistila, že jen marní čas. Tak jak si mohl Kenny všimnout, že se pod ní vzpíná dřevěný kůň s ulámanýma nohama?

Bez ohledu na to, co se snažila předstírat, byli Špičák, Chrupavka a Loutnička nejspíš opravdu *vybájení*. Vrátila se přece do New Jersey už před dvěma týdny a nikde po nich nebylo ani vidu, ani slechu, ať je přivolávala a zapřísahala sebevíc, ať jim všude nechávala misky s mlékem, ať je co chvíli hledala u zaneřáděné strouhy.

Zhluboka se nadechla a v nose ji zaštípal déšť. Připomněl jí slzy.

Stromy vypadaly jako mřížky ve vitrážovém oknu, kterým chyběla jen barevná skleněná výplň mezi větvemi. Kaye věděla, jak začne babička zase hudrovat, až se vnučka objeví doma s kabátem páchnoucím kořalkou a roztrženou halenkou. A bude těžké namítnout cokoli na svou obranu.

Kennyho ruka na jejím stehně – tahle část bude Janet určitě zajímat nejvíc. A taky to, že mu to Kaye dovolila, i když jen na chvilku. Dokázala si představit, co jí Kenny právě teď vykládá – zahanbený, rozzuřený, opilý –, jenže i mizerně podaná lež vyzní vždycky líp než nepřikrášlená pravda.

Viděl jsem, jak se postavil.

Kaye jim to nemohla vyvrátit. Kdo uvěří, že se jejího rozkroku dotkl úmyslně, zatímco halenku jí natrhl náhodou? A co Kaye řekne, až se jí Janet zeptá, jak to bylo doopravdy? Beztak už ji léta považuje za lhářku...

Stále ještě cítila teplo Kennyho ruky jako ohnivý záblesk, který jí vyšlehl po stehně, přestože byla promočená a prochladlá. Měla spoustu důvodů cítit se provinile.

Do tváře ji udeřil další příval deště, tentokrát doprovázený výkřikem, který zazněl směrem od lesa. Byl to kratičký výkřik, zato plný bolesti. Dívka se zarazila – ale už neslyšela nic, jen déšť, který syčel jako špatně naladěné rádio.

Pak kolem ní projel náklaďák, ohodil ji další sprškou a vzápětí Kaye zaslechla ještě jeden zvuk. Tentokrát to znělo jako tichý sten, uťatý těsně před koncem. A ozýval se odněkud zpoza stromů.

Dívka se rozběhla ze stráně směrem k lesu. Vlétla pod mokré větve jilmu, pod nohama chomáče kapradí a šípkové větve stočené jako pytlácké smyčky. Porost jí drásal lýtka a smáčel chatrné zbytky punčoch. Zlověstně jasná obloha zalévala les stříbřitou září. Z Kayeiných stop stoupal zemitý, nasládlý pach hniloby.

Nikde ani živáčka.

Užuž se napůl obrátila, že se vydá zpátky k silnici. Z místa, kde se nacházela, ji měla pořád na dohled. Co to propána vyvádí? Ten zvuk sem nejspíš zavál vítr odkudsi z domů za potokem, který obtékal háj z druhé strany. Nikdo by přece nebyl takový dobrodruh, aby se uprostřed deštivé noci potuloval lesem.

Kaye se vydala k silnici a vybírala si místa, která vypadala trochu sušeji. K punčochám se jí nalepily osiny. Sehnula se, aby si je obrala.

„Zůstaň, kde jsi." Při zvuku toho hlasu vyděšeně nadskočila. Zazněl v něm podivný přízvuk, i když slova byla pronesena zřetelně.

Ten muž ležel v bahně jen pár kroků před ní a v ruce svíral zahnutý meč. Jeho ocel se v zamlženém šeru leskla. Dlouhé tmavé vlasy měl celé promočené a přilepené k podlouhlé tváři s ostře řezanými rysy. Po černém pancíři, který mu halil trup, stékaly dešťové čůrky. Druhou ruku si tiskl k hrudi, z níž mu trčela větev. Kapky zrůžověly jeho krví.

„Tos byla ty, děvče?" Hlas se mu sípavě zadrhoval v plicích.

Kaye si nebyla jistá, jak to neznámý myslí, ale zavrtěla hlavou. Ten chudák nevypadal o moc starší než ona. Rozhodně ne o tolik, aby ji oslovoval *děvče*.

„Tys mne nepřišla dorazit?"

Znovu zavrtěla hlavou. Všimla si jeho dlouhých končetin – kdyby se postavil, byl by vysoký. Dokonce vyšší než většina lidí i většina víl, které kdy viděla – protože Kaye neměla nejmenší pochyby o tom, koho má před sebou. Stačily jí k tomu mladíkovy zašpičatělé ušní boltce, vykukující z mokré hřívy. A pak jeho krása – tak úchvatná, až to bralo dech.

Olízl si rty. Měl na nich krev. „Smilování," zašeptal.

Kaye postoupila o krok blíž a neznámý se bezděky schoulil do klubíčka. I když byl raněný, pohyboval se stále mrštně. Vlasy se mu svezly do tváře, ale nepřestával dívku probodávat očima, které zářily jako kuličky rtuti.

„Ty jsi víla, viď?“ zeptala se konejšivě a natáhla ruce tak, aby dobře viděl, že mu nechce ublížit. Loutnička jí vyprávěla o vílí šlechtě – Urozených –, ale sama zatím žádného podobného tvora nezahlédla. Tenhle možná patří právě k nim.

Raněný zůstal ležet a Kaye popošla ještě blíž, pravačku konejšivě nataženou, jako by před sebou měla cizokrajnou šelmu, kterou je třeba nejprve zkrotit. „Dovol mi, abych ti pomohla.“

Mladíkovo tělo se začalo třást soustředěním. Nespouštěl zrak z její tváře. Meč svíral tak křečovitě, až mu zbělely klouby.

Dál už se Kaye neodvážila. „Takhle vykrvácíš.“

Zůstali ještě několik minut bez hlesu. Pak se opřel o koleno, naklonil se, prsty zaťal do spadaného listí a začal vykašlávat krev. Mokré řasy na napůl přivřených víčkách měl stříbřité jako špendlíky.

Kaye k němu přiskočila a klekla si vedle něj. Obrnila se proti tomu, aby se jí netřásly ruce. Zblízka si všimla, že jeho zbroj tvoří tvrzená kůže vyřezaná do tvaru pírek.

„Nemohu si sám vytáhnout šíp,“ zasípěl. „Čekají, až ještě víc vykrvácím, než mne přijdou dorazit.“

„A kdo na to čeká?“ Bylo dost těžké uvěřit, že by vílu někdo trefil obyčejnou větví, ale vypadalo to, že právě tahle neuvěřitelná střela způsobila jeho muka.

„Pokud mi hodláš pomoci, vytáhni ten šíp.“ Pak se mu oči zúžily do škvírek. „A pakliže ne, tak ho zaraz co nejhlouběji a doufej, že to nebude dlouho trvat.“

„Bude to krvácet ještě víc,“ namítla Kaye.

Hořce se pousmál. „To jistě v obou případech.“

V tváři se mu zračilo zoufalství. Zřejmě byl přesvědčený, že Kaye je součástí nějakého ďábelského plánu, který ho má připravit o život. Posunul se opatrně ke kmeni dubu a opřel se o něj trupem tak, že napůl seděl. Pozoroval dívku, jako by se obrňoval proti tomu, co má vzápětí přijít.

Kaye vzpomínala na kouzelné bytosti, s nimiž se setkávala jako dítě: rozpustilé skřítky, kteří neznali války, kouzelné šípy ani nepřátele. Rozhodně neznali lež ani klam. Tato bytost, které v zabláceném podrostu hrozilo vykrvácení, ji však bez dlouhého přesvědčování poučila o tom, jak mylné představy si o Zemi víl vytvořila.

Natáhla k ráně prsty – a pak zase polekaně ucukla. Srdce jí sevřela hrůza, když uviděla příšerné zranění zblízka. „Já nemůžu."

„Jak ti říkají?" zašeptal.

„Kaye," odpověděla. Opět zavládlo ticho. Dívka si všimla, jak jí od úst stoupá obláček páry.

„Mně Roiben." Víly se nerady představovaly, zdráhaly se dokonce prozradit byť jen slabiku svého jména, i když Kaye nikdy nepochopila proč. Nyní se jí snažil dokázat, že jí věří, možná se jí svým způsobem pokoušel omluvit za to, že ji předtím zbytečně podezíral. „Dej mi ruku."

Podala mu ji a dovolila, aby ji zlehka přitáhl až k větvi. Jeho dlaň se sevřela kolem jejích prstů, stejně chladných a mokrých. Ty jeho byly ale nezvykle dlouhé a mozolnaté. „Sevři ruku a já ji povedu," pokračoval vysíleně. „Nemusíš se tam dívat. Když se toho nebudu dotýkat, snad to vydržím."

Kaye se zastyděla. Slíbila mu přece pomoc – a ten chudák tolik trpí. Teď není čas na útlocit. „Zvládnu to," prohlásila.

Roiben pustil dívčinu ruku a Kaye prudce škubla. Jeho tvář se zkroutila bolestí, ale šíp povyjel z rány jen o kousek.

Tiše zasténal.

Jsou v tomhle lese opravdu schované nějaké pomstychtivé bytosti, které číhají, až Roiben zeslábne natolik, že už se jim neubrání? Napadlo ji, že pokud je to pravda, teď mají skvělou příležitost zaútočit a dokončit dílo zkázy.

„Ještě, Kaye."

Posunula mu trochu brnění, aby se šíp nezachytil o jeho pláty. Vzepřela se na kolenou, sebrala zbytky odvahy a pak se postavila. Zároveň zatáhla ze všech sil.

Roiben žalostně vykřikl, když větev vyklouzla z jeho hrudi a kovová špice střely zčernala krví. Přitiskl si ruku k ráně a zadíval se užasle na slepené prsty, jako by najednou nedokázal uvěřit, že ho nepřátelé trefili.

„Jsi statečná," pochválil šeptem dívku a mokrou rukou se dotkl jejího lýtka.

Kaye zahodila smrtící klacek daleko od sebe. Celá se třásla. V puse cítila odpornou pachuť. „Musíme zastavit krvácení. Jak ti mám sundat brnění?"

Nejdřív se zdálo, jako by jí nerozuměl. Nedůvěřivě se na ni zadíval. Pak znovu zasténal a sesul se k zemi. „Řemínky," zachroptěl.

Kaye se k němu znovu sehnula a začala šátrat po hladkém pancíři, jak hledala spony.

Náhlý poryv větru rozhrnul větve dubu. Na jejich hlavy se snesla prudká sprška a dívka si znovu vzpomněla na neznámé útočníky, kteří možná číhají někde mezi stromy. Její prsty chvat-

ně šátraly dál. Pokud se Roibenovi protivníci tohohle bojovníka stále obávají, za chvíli si nebudou muset dělat starosti. Vsadila by se, že už to dlouho nepotrvá a on omdlí.

Aby ho dostala z brnění, nestačilo jenom odvázat přední plát od zadního na bocích a ramenou, ale bylo třeba rozvázat i řemínky spojující pláty s chrániči ramen a stehen. Konečně se jí to povedlo. Pod brněním se objevila obnažená hruď zbrocená krví.

Roiben se zavřenýma očima zaklonil hlavu. „Nech déšť, ať ránu vyčistí," zaprosil.

Kaye si sundala kabát a pověsila ho na větev dubu. Když si stahovala přes hlavu halenku, vzpomněla si, že už je beztak natržená. Rozškubala její zbytek na dlouhé pruhy a začala s nimi obvazovat Roibenovu hruď a paže. Když se dotkla jeho těla, otevřel oči. Nejdřív se mu zúžily, poté rozšířily. Jejich barva byla nádherná.

Zděšeně se narovnal. „Nemusíš to dělat."

„Musíš se snažit zůstat při vědomí," odpověděla Kaye. „Máš kam jít?"

Zavrtěl hlavou. Zašátral kolem sebe a zvedl dubový list. Přitiskl ho ke spodní straně hrudního krunýře. List se vzápětí zbarvil zářivě rudou. „Vhoď to do potoka. Je tam kelpie – nevím, jestli mne v tomto počasí uposlechne, ale pokusím se."

Kaye přikývla, i když neměla ponětí, o čem to mluví. Natáhla se pro list a vstala.

Jenže raněný ji nenechal jen tak odejít. „Jsem tvým dlužníkem. Rád bych věděl, jak se ti mohu odvděčit."

„Potřebovala bych se něco dozvědět..."

Podal jí list. „Zodpovím ti tři otázky, jak svedu nejlépe."

Kaye přikývla. Znělo to jako v pohádce.

„Až hodíš list do vody, pověz jí, že ji Roiben ze dvora Temných víl žádá o pomoc."

„Ale komu to mám říct?"

„Prostě to nahlas zopakuj."

Znovu přikývla a rozběhla se k potoku. Strmý břeh byl zarostlý a plný střepů. Holé kořeny trčely z hlíny, jež je kdysi obalovala. Plazily se po zemi a připomínaly bledé paže napůl pohřbených mrtvol, které se právě derou z hrobu. Kaye podobné představy okamžitě zaplašila.

Doklopýtala až k potoku a ponořila list zakrvácenou stranou do vody. Začal se vznášet na hladině a laškovně se zatočil. Napadlo ji, jestli se neocitl příliš blízko břehu, a pokusila se ho odfouknout dál.

„Roiben ze dvora Temných víl žádá o tvou pomoc," pronesla. Doufala, že si to zaříkadlo zapamatovala správně. Ale nic se nedělo. Zopakovala ho znovu a o něco hlasitěji. Připadala si hloupě a zároveň vyděšeně. „Roiben ze dvora Temných víl žádá o tvou pomoc."

Na hladinu se vynořila žába a začala plavat směrem k dívce. Že by Roiben tou kelpií myslel ji? Jak by Roibenovi mohla pomoct tahle mělká a zaneřáděná strouha?

Vzápětí zjistila, jaký to byl omyl. Nebyla to žába – hladina se zvrásnila vlnkami a to, co dívka původně považovala za žabí oči, byly ve skutečnosti jakési vykotlané důlky velkého tvora, který se k ní blížil. Kaye se zmocnil strach a nejradši by vzala nohy

na ramena, přestože ji ten výjev ohromil. Zůstala hrůzou jako přikovaná. Z prázdných očních otvorů se stalo chřípí černého koně, který se vztyčil z vody, jako by byl odjakživa její součástí. Z boků mu sklouzlo bláto a chaluhy. Stvoření se na Kaye zadívalo světélkujícíma bílýma očima.

Dívka se stále nedokázala pohnout. Netušila, kolik minut uplynulo, zatímco zírala na jeho skvrnité boky, hladké jako tulení kůže, zatímco upírala pohled do jeho neskutečně žhnoucích očí. Stvoření sklonilo šíji.

Kaye ucouvla a pokusila se na přízrak promluvit, jenže jako by v tu ránu oněměla.

Podivný kůň vykročil k ní, kopyta obalená bahnem a polámanými větvičkami, tělo páchnoucí poloslanou vodou. Dívka znovu ucouvla a zapotácela se.

Uvědomovala si, že je třeba promluvit. „Tudy," vydralo se jí konečně z pusy. Omámeně ukázala na stromy za sebou. „Tamhle."

Kůň se obrátil naznačeným směrem a rozběhl se klusem k lesu. Vydala se za ním a celé tělo se jí chvělo úlevou. Když dorazila na mýtinu, Roiben už se škrábal na hřbet toho podivného stvoření. Brnění mu neuspořádaně viselo z ramen.

Když spatřil, jak se vynořuje zpod baldachýnu větví, usmál se na ni. Jeho oči se teď v měsíčním světle zdály o něco tmavší. „Na tvém místě bych se raději v budoucnu držel od víl dál. Býváme vrtošiví a smrtelníků si příliš nevážíme."

Překvapeně se na něj zadívala. Na brnění měl škrábance, kterých si předtím nevšimla. Že by ho zase někdo napadl? Předtím sotva dokázal pohnout hlavou – připadalo jí neuvěřitelné,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Dcera víl*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.